

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Halina Zarzeczna (spr.)
Sędziowie:	SA Krzysztof Górski SA Tomasz Żelazowski

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2018 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Banku (...) w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Szczecinie z 26 lipca 2018 r., sygn. akt VIII GNc 336/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

Krzysztof GórskiHalina ZarzecznaTomasz Żelazowski

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 26 lipca 2018 r. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Szczecinie zwrócił pozew Banku (...) w W. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty, wypłaconej na rzecz (...) Bank spółki akcyjnej w W. z tytułu gwarancji spłaty kredytu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące okoliczności oraz wnioski: w pozwie wskazano, że Bank (...) w W. – dalej: (...) reprezentowany jest w niniejszej sprawie przez (...) Bank S.A. w W.. Pozew podpisała radca prawny A. R., składając do akt pełnomocnictwo procesowe, udzielone jej przez reprezentantów (...) Bank S.A. w W., upoważniające do podejmowania wszystkich czynności mających na celu dochodzenie roszczeń (...) względem dłużników z tytułu realizacji gwarancji spłaty kredytów udzielonych w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis z 12 kwietnia 2013 r. Do pozwu dołączono także pełnomocnictwo udzielone przez (...) dla (...) Bank S.A. do podejmowania wszystkich czynności mających na celu dochodzenie roszczeń (...) względem dłużników z tytułu realizacji gwarancji spłaty kredytów, udzielonych w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis z 12 kwietnia 2013 r., m.in. reprezentowania (...) w postępowaniu zmierzającym do uzyskania tytułu egzekucyjnego lub wykonawczego.

Zarządzeniem z 28 maja 2018 r. wezwano pełnomocnika powoda do złożenia pełnomocnictwa procesowego oraz jego odpisu udzielonego przez osoby umocowane do reprezentacji Banku (...). W odpowiedzi na powyższe wezwanie, radca prawny A. R. wyjaśniła, że (...) łączy z (...) Bank S.A. stały stosunek zlecenia, wynikający z umowy o powierzenie prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń nr (...), będącej załącznikiem do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis z 12 kwietnia 2013 r. nr (...), w brzmieniu ustalonym aneksem nr (...) z 12 grudnia 2016 r.

Przewodniczący wskazał, że zgodnie z § 1 umowy o powierzenie prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń nr (...), (...) powierzył (...) Bank S.A. prowadzenie działań w zakresie dochodzenia roszczeń (...) z tytułu zrealizowanych gwarancji udzielonych w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r. Zgodnie zaś z § 2 ust. 2 dochodzenie roszczeń oznacza wszelkie czynności i działania podejmowane przez Bank (...) ((...) Bank S.A.) w celu przymusowego lub dobrowolnego zaspokojenia całej należności (...) i Banku (...), obejmujące w szczególności działania zmierzające do zawarcia ugody, restrukturyzacji zadłużenia lub innej dobrowolnej spłaty należności, a w przypadku niepowodzenia, niecelowości lub braku możliwości ich przeprowadzenia - postępowanie sądowe, egzekucyjne oraz działania podejmowane w toku postępowania upadłościowego, jak również zbycie wierzytelności. Tożsamej treści postanowienie ujęto w §11 ust. 3 umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r.

Powołując się na przepis art. 87 k.p.c., wyjaśniono, że udzielając podmiotom gospodarczym kredyty gwarantowane przez (...), (...) Bank S.A. nie prowadzi zarządu majątkiem lub interesami powoda. W ramach zawartych umów (...) pełni bowiem wyłącznie rolę gwaranta. Postanowienia ujęte w § 11 ust. 3 umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r. oraz § 1 ust. 1 i § 2 ust. 2 umowy o powierzenie prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń nr (...), nie dają podstaw do przyjęcia, że banki pozostawały w stałym stosunku zlecenia. Treść umowy portfelowej, określającej zasady udzielania przez (...) gwarancji spłaty kredytów udzielanych przez (...) Bank S.A., nie wskazuje na okoliczność zawarcia przez oba podmioty umowy zlecenia, a jedynie uzgodnienie, że dochodzenie roszczeń (...), z tytułu zrealizowanych na rzecz (...) Bank S.A. gwarancji będzie prowadził (...) Bank S.A.

Niezależnie od tego, Przewodniczący zauważył, że zakres czynności określonych w § 11 ust. 3 umowy portfelowej, powtórzony w § 2 ust. 2 umowy o powierzenie Bankowi (...) prowadzenia działań, sprowadza się w istocie do podejmowania wszelkich czynności mających na celu dochodzenia roszczeń, Nie można przypisywać nadmiernego znaczenia temu, iż do obowiązków (...) Bank S.A. należą także działania przedprocesowe, skoro należy to do obowiązków każdej strony, zamierzającej wszcząć cywilne postępowanie sądowe (art. 187 §1 pkt 3k.p.c).

Mając zatem na uwadze, że w ustawowym terminie nie złożono pełnomocnictwa procesowego, podpisanego przez osoby umocowane do reprezentacji powoda, Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Szczecinie zwrócił pozew, na podstawie art. 130 § 2 k.p.c.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wywiódł powód, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucono naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pomiędzy Bankiem (...) a (...) Bank S.A. nie istnieje stały stosunek zlecenia w rozumieniu art. 87 § 1 k.p.c., a w konsekwencji zwrot pozwu z powodu niewłaściwego umocowania pełnomocnika, podczas gdy wskazane podmioty pozostają w stałym stosunku zlecenia na podstawie Umowy o powierzenie prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń nr (...), zawartej w celu dochodzenia roszczeń powstałych w wyniku wykonania Umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r., zawartej między tymi samymi podmiotami i na podstawie której wypłacane są gwarancje, których zwrot jest następnie dochodzony od beneficjentów gwarancji;

2. art. 130 § 2 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie i zwrot pozwu na skutek przyjęcia, że w sprawie nastąpił brak formalny pozwu, polegający na niewłaściwym umocowaniu pełnomocnika (...) Bank S.A., a w konsekwencji – bezpośrednio działającego w sprawie – radcy prawnego A. R. oraz że brak ten nie został uzupełniony, podczas gdy pełnomocnictwo udzielone (...) Bank S.A. przez powoda zostało prawidłowo udzielone w oparciu o stały stosunek

zlecenia w rozumieniu art. 87 § 1 k.p.c.; tym samym wezwanie do uzupełnienia braku formalnego było nieuzasadnione, a zatem nie istniała podstawa do zwrotu pozwu.

W oparciu o powyższe zarzuty, szerzej omówione w uzasadnieniu zażalenia, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadne.

Sąd Apelacyjny, po dokonaniu analizy akt sprawy poprzez pryzmat zaskarżonego orzeczenia, ustalił, że w dniu 11 maja 2018 r. wpłynął pozew Banku (...) w W. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 217.472,58 zł. W pozwie wskazano między innymi, że powód zawarł z (...) Bank S.A. w W. umowę portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r., w brzmieniu ustalonym aneksem nr (...) z 12 grudnia 2016 r. Powyższa umowa określała zasady udzielania przez (...), w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, nieodwołalnych i płatnych na pierwsze żądanie gwarancji spłaty kredytów, udzielanych przez (...) Bank mikroprzedsiębiorcom oraz małym i średnim przedsiębiorcom. W dniu 23 marca 2015 r. (...) Bank zawarł z pozwaną (...) sp. z o.o. w S. umowę nr (...) o kredyt w rachunku bieżącym w wysokości 400.000 zł, którego zabezpieczenie stanowiła gwarancja udzielona przez powoda. Z uwagi na brak spłaty, z dniem 1 marca 2016 r. (...) Bank wezwał powoda do wypłaty gwarancji, stanowiącej 60 % wartości udzielonego kredytu, tj. 217.472,58 zł. W dniu 17 czerwca 2016 r. powód dokonał wypłaty sumy gwarancyjnej.

Przedmiotowy pozew został podpisany przez radcę prawnego A. R.. Dołączono do niego między innymi: zawarty 12 grudnia 2016 r. w W. pomiędzy (...) a (...) Bank Aneks nr (...) do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r. – dalej (...) (k. 7), załącznik do Aneksu nr (...) do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r. - Umowa portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) – dalej: „Umowa” (k. 7 i nast.), załącznik nr 15 do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r. zmienionej Aneksem nr (...), Wariant I - Umowa o powierzenie Bankowi (...) prowadzenie działań w zakresie dochodzenia roszczeń Nr (...) (k. 13 i nast.), pełnomocnictwo nr (...) z 30 grudnia 2014 r. dla (...) Bank S.A. w W. (k. 32), pełnomocnictwo z 31 maja 2017 r. dla radcy prawnego A. R. (k. 33) oraz pełnomocnictwa szczególne z 15 października 2013 r., udzielone S. B. i D. D. (k. 34 i 35).

W Aneksie nr (...) do umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r., zawartym 12 grudnia 2016 r. w W. pomiędzy (...) a (...) Bank, strony postanowiły, że umowa portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r. otrzymuje brzmienie określone w załączniku do aneksu (§ 1), zaś umowy o powierzenie Bankowi (...) prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń według wariantu I Nr (...) z 13 listopada 2013 r. i wariantu II Nr (...) z 13 listopada 2013 r., otrzymują brzmienie określone odpowiednio według wariantu I i II w załączniku nr 15 do załącznika do aneksu (§ 3). Zgodnie zaś z § 1 ust. 1 Umowy, określa ona zasady udzielania przez (...), w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis, nieodwołalnych i płatnych na pierwsze żądanie gwarancji spłaty kredytów udzielanych przez Bank (...) (bank udzielający kredytu z którym (...) zawarł umowę) mikroprzedsiębiorcom oraz małym i średnim przedsiębiorcom.

Na podstawie Umowy o powierzenie Bankowi (...) prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń Nr (...), (...) powierzyło Bankowi (...), a Bank (...) zobowiązał się do prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń (...) z tytułu zrealizowanych gwarancji, udzielonych w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r. (§ 1 ust. 1). Nadto, jak wskazano w ust. 2 powyższego paragrafu, wraz z zawarciem umowy (...) udziela Bankowi (...) pełnomocnictwa z prawem dalszego umocowania pełnomocników (substytucji) do podejmowania w imieniu (...) wszelkich czynności mających na celu dochodzenie roszczeń (...) względem dłużników z tytułu realizacji gwarancji, z zastrzeżeniem ust. 4. Jeżeli będzie to usprawiedliwione okolicznościami lub wymaganiami wynikającymi z przepisów prawa, (...) może udzielić Bankowi (...) pełnomocnictwa szczególnego dla wykonania określonej czynności lub może udzielić pełnomocnictwa procesowego osobie wskazanej przez Bank (...), będącej adwokatem lub radcą prawnym. Jednocześnie, jak zaznaczono, dochodzenie roszczeń (...) z tytułu zrealizowanych gwarancji, udzielonych

w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z 12 kwietnia 2013 r. oznacza wszelkie czynności i działania podejmowane przez Bank (...) w celu przymusowego lub dobrowolnego zaspokojenia całej należności (...) i Banku (...) względem danego dłużnika, obejmujące w szczególności działania zmierzające do zawarcia ugody lub innej dobrowolnej spłaty należności, a w przypadku ich niepowodzenia, niecelowości lub braku możliwości ich przeprowadzenia – postępowanie sądowe, egzekucyjne, administracyjne oraz działania podejmowane w toku postępowania upadłościowego, jak również zbycie wierzytelności (§ 2 ust. 2).

Wraz z powyższym dokumentem powód dołączył pełnomocnictwo, datowane na dzień 30 grudnia 2014 r., w którym Bank (...), na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z 14 marca 2003 r. o Banku (...) i § 1 ust. 2 umowy o powierzenie Bankowi (...) prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń nr (...) z 13 listopada 2013 r., zawartej pomiędzy (...) a (...) Bank S.A. w W., udzielił pełnomocnictwa do podejmowania wszelkich czynności, mających na celu dochodzenie roszczeń (...) względem dłużników z tytułu realizacji gwarancji spłaty kredytów udzielonych w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z dnia 12 kwietnia 2013 r. zawartej pomiędzy (...) Bank S.A. w W. a (...), a w szczególności do: podjęcia działań skutkujących zawarciem ugody lub innym dobrowolnym zaspokojeniem roszczeń (...), do reprezentowania (...) w postępowaniu zmierzającym do uzyskania tytułu egzekucyjnego, a także do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji oraz udziału i podejmowania innych czynności w postępowaniu egzekucyjnym (...) wraz z prawem ustanowienia dalszych pełnomocników, w tym pełnomocników procesowych, działających w granicach niniejszego pełnomocnictwa. Powyższe pełnomocnictwo zostało podpisane przez D. D. oraz S. B., których upoważnienie do składania oświadczenia woli w imieniu Banku (...), w tym w zakresie praw i obowiązków majątkowych, w ramach wykonywanych czynności bankowych i czynności związanych z realizowaniem zadań dotyczących odzyskiwania należności Banku w ramach programu gwarancji de minimis, zostało wykazane za pomocą pełnomocnictw szczególnych z 15 października 2013 r.: Nr (...) (k. 34) oraz Nr (...) (k. 35).

Nadto, powód załączył również do pozwu pełnomocnictwo z 31 maja 2017 r. (k. 33), w którym (...) Bank S.A. w W., na podstawie pełnomocnictwa Banku (...) S.A. nr (...) z 30 grudnia 2014 r., udziela pełnomocnictwa radcy prawnemu A. R. do podejmowania wszelkich czynności mających na celu dochodzone roszczeń (...) względem dłużników z tytułu realizacji gwarancji spłaty kredytów udzielanych w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) z dnia 12 kwietnia 2013 r. (z późn. zm.), zawartej między (...) a (...) Bankiem, a w szczególności do: reprezentowania (...) w postępowaniach zmierzających do uzyskania tytułów egzekucyjnych lub wykonawczych (...).

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd Apelacyjny uznał, że decyzja procesowa Sądu I instancji jest prawidłowa. W tym miejscu wskazać należy, że stosownie do art. 87 § 1 k.p.c. pełnomocnikiem procesowym strony może być adwokat lub radca prawny, a w sprawach własności przemysłowej także rzecznik patentowy, a ponadto osoba sprawująca zarząd majątkiem lub interesami strony oraz osoba pozostająca ze stroną w stałym stosunku zlecenia, jeżeli przedmiot sprawy wchodzi w zakres tego zlecenia, współuczestnik sporu, jak również rodzice, małżonek, rodzeństwo lub zstępni strony oraz osoby pozostające ze stroną w stosunku przysposobienia. Celem tego unormowania przewidującego możliwość procesowego zastępstwa strony nie tylko przez zawodowych pełnomocników, ale także inne wymienione w nim podmioty, jest umożliwienie wzięcia udziału w postępowaniu sądowym osobom, które ze względu na ich stosunek do stron lub rodzaj sprawy, związany z wykonywaniem zarządu majątkiem lub interesami strony lub pozostawaniem ze stroną w stałym stosunku zlecenia, są należycie zorientowane co do przedmiotu sprawy (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 21 lutego 1992 r., III CZP 4/92, Wokanda 1992/6/4 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 25 lipca 1978 r., III CZP 43/78, OSNC 1979, nr 3, poz. 46).

Dokonując wykładni pojęcia „stałego stosunku zlecenia” w rozumieniu art. 87 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy w postanowieniu z 15 maja 2007 r., V CZ 32/07 przyjął, że jest to stosunek prawny ugruntowany, trwający dłuższy czas, wiążący strony ściśle, a nie przypadkowo lub okazjonalnie. Z reguły umowa zlecenia zawarta jest na czas nieokreślony, chociaż cechy stałości stosunku zlecenia może mieć także umowa zawarta na czas określony, jeżeli zaprojektowana jest na przyszłość i ma cechy ciągłości. Cechom tym powinna odpowiadać także stała umowa zlecenia obejmująca obowiązek świadczenia pomocy prawnej. Stały charakter zlecenia nie jest jednak wystarczającym kryterium dopuszczalności ustanowienia zleceniobiorcy pełnomocnikiem procesowym. Drugą przesłanką owej dopuszczalności jest to, by przedmiot sprawy wchodził w zakres tego zlecenia. W judykaturze zauważa się, że

słowo „zakres” oznacza granice, ramy, obszar czegoś. Uwzględniając to, „zakres zlecenia” wyznaczają elementy umowy określające bliżej przedmiot zlecenia, tj. czynność prawną i usługę, którą na podstawie umowy ma wykonać osoba przyjmująca zlecenie lub zobowiązująca się do wykonania usługi oraz pozwalające wyodrębnić tak określony przedmiot umowy z ogółu spraw mocodawcy. Z perspektywy art. 87 § 1 k.p.c. stopień konkretyzacji zakresu zlecenia musi umożliwić sądowi pozytywną ocenę, że przedmiot sprawy obejmuje czynność prawną, usługę lub czynność faktyczną wchodzącą w zakres zlecenia.

Jak podkreśla się w literaturze i orzecznictwie, z punktu widzenia regulacji art. 87 § 1 k.p.c. zlecenie nie może ograniczać się jedynie do upoważnienia do reprezentowania interesów zleceniodawcy przed sądami i organami administracji. Ze stosunku takiego nie wynikają bowiem żadne cechy charakterystyczne dla wyróżnionej w tym przepisie grupy zleceniobiorców, uzasadniająca możliwość bycia przez nich pełnomocnikami procesowymi. Możliwość bycia pełnomocnikiem procesowym jest w wypadku tych osób okolicznością wtórną, wynikającą ze stosunku, który uprzednio już łączył je ze stroną i który można określić jako „stosunek podstawowy”. W wypadku umowy stałego zlecenia tym stosunkiem podstawowym jest „zlecenie dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie” (art. 734 § 1 k.c.), z którym może (ale nie musi) wiązać się konieczność lub potrzeba wystąpienia zleceniodawcy w procesie cywilnym. Gdy zajdzie taka konieczność lub potrzeba, zleceniobiorca może być pełnomocnikiem procesowym zleceniodawcy. Odmienne wykładnia przepisów o pełnomocnictwie procesowym w sądowym postępowaniu cywilnym, pozwalająca zaliczyć do kręgu osób mogących być pełnomocnikami strony osoby pozostające ze stroną w stałym stosunku zlecenia, ograniczającym się do reprezentowania interesów zleceniodawcy przed sądami i organami administracji, prowadziłaby do przyznania kwalifikacji pełnomocników osobom niebędącym adwokatami lub radcami prawnymi i niepozostającym w żadnym wewnętrznym stosunku ze stroną, który w myśl przepisów o pełnomocnictwie procesowym może stanowić podstawę tego pełnomocnictwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2017 r., II UZ 7/17).

Mając na uwadze powyższe, należy odpowiedzieć na pytanie jaki charakter miała umowa o powierzenie (...) Bank S.A. prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń (...) z tytułu zrealizowanych gwarancji, a nadto jaki charakter miała Umowa portfelowa linii gwarancyjnej de minimis z 12 kwietnia 2013 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji prawidłowo przyjął, iż pomiędzy Bankiem (...) a (...) Bank S.A. nie istnieje stały stosunek zlecenia w rozumieniu art. 87 § 1 k.p.c. Nie sposób bowiem przyjąć, aby oba banki łączył stały stosunek zlecenia. Słusznie Sąd I instancji przywołał uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2010 r. – III CZP 52/10, zgodnie z którą umowa zlecenia obejmująca stałe prowadzenie obsługi prawnej mocodawcy, w tym reprezentowanie go przed sądem, może być podstawą pełnomocnictwa procesowego tylko wtedy, gdy przedmiot sprawy obejmuje określoną w tej umowie czynność prawną, faktyczną lub usługę. Analiza § 11 ust. 3 umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis numer (...) z dnia 12 kwietnia 2013 r. oraz § 1 ust. 1 i § 2 ust. 2 umowy o powierzenie prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń nie uprawnia – jak słusznie dostrzegł Sąd I instancji – do przyjęcia, że banki pozostawały w stałym stosunku zlecenia. W istocie bowiem banki ustaliły, w Umowie o powierzenie Bankowi (...) prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń, zasady prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń (...) z tytułu zrealizowanych gwarancji, udzielonych w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis numer (...), udzielając jednocześnie stosownego pełnomocnictwa do podejmowania wszelkich czynności mających na celu dochodzenie roszczeń (...) względem dłużników z tytułu realizacji gwarancji. Sama zaś umowa portfelowa w brzmieniu zgodnie z aneksem numer (...) – w jej paragrafie 3 określa, że „umowy o powierzenie Bankowi (...) prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń według wariantu I nr (...) z dnia 13 listopada 2013 r. i wariantu II Nr (...) z dnia 13 listopada 2013 r. otrzymują brzmienie określone odpowiednio według wariantu I i II w załączniku numer 15 do załącznika do aneksu. W istocie jednak trudno przyjąć, aby pomiędzy oboma Bankami zachodził stały stosunek zlecenia. Umowa zlecenia tylko wtedy może być podstawą pełnomocnictwa procesowego, gdy przedmiot sprawy obejmuje określoną w tej umowie czynność prawną, faktyczną lub usługę. Istotnym przy tym jest ustalenie czy potrzeba żądania rozstrzygnięcia przez sąd wiąże się lub wynika z okoliczności faktycznych, objętych udzielonym uprzednio zleceniem. Analiza umowy zawartej pomiędzy Bankami w istocie prowadzi do wniosku, że jej celem – jak to wynika z samego tytułu – jest powierzenie Bankowi (...) ((...) Bank) prowadzenie działań w zakresie dochodzenia roszczeń z tytułu zrealizowanych gwarancji, udzielonych w ramach umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis

nr (...) z dnia 12 kwietnia 2013r. Samo zaś ustalenie w umowie portfelowej linii de minimis nr (...) zasad udzielania przez (...) w ramach powyższej umowy nieodwołalnych i płatnych na pierwsze żądanie gwarancji spłaty kredytów udzielanych przez Bank (...) ((...)) Bank wskazuje jedynie – jak słusznie przyjął Sąd I instancji, że (...) w ramach zawartych z (...) Bank umów pełni wyłącznie rolę gwaranta udzielanych przez (...) Bank kredytów. Analiza § 11 ust. 3 umowy portfelowej linii gwarancyjnej de minimis nr (...) jak i § 1 ust. 1 i § 2 ust. 2 umowy o powierzenie prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń nie daje podstaw do przyjęcia, że przedmiot sprawy wchodzi w zakres stałego zlecenia, skoro umowa portfelowa określa zasady współpracy pomiędzy bankami w zakresie zasad udzielania przez (...) gwarancji. Należy bowiem odróżnić ustalenia co do zasad udzielania gwarancji z dochodzeniem roszczeń z tytułu już wypłacach gwarancji. Tym samym brak podstaw do przyjęcia, że udzielenie pełnomocnictwa procesowego do występowania w imieniu (...) wynika z ustalonych zasad udzielania przez (...) gwarancji i okoliczności tej nie może zmienić fakt, że w powyższej umowie strony wskazały, że (...) powierza Bankowi (...) ((...)) Bank prowadzenia działań w zakresie dochodzenia roszczeń (...) z tytułu zrealizowanych gwarancji. W istocie bowiem powyższy zapis stanowi obojętne przepisów regulujących zasady udzielania przepisów regulujących zasady zastępstwa procesowego przed sądem. Również przywołane w uzasadnieniu zażalenia orzeczenia sądów nie mogą zmienić niniejszego stanowiska. Przywołane orzeczenia zostały wydane w odmiennych stanach faktycznych, a nadto co do zasady potwierdzają okoliczność, że decydującym kryterium dla przyjęcia umocowania określonego podmiotu do występowania w charakterze pełnomocnika procesowego jest przesądzenie, że przedmiot sprawy wynika z zawartej umowy zlecenia. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Krzysztof GórskiHalina ZarzecznaTomasz Żelazowski